

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců JUDr. Davida Krysky a Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., ve věci

žalobce: **ppor. Bc. M. M.**
zastoupen advokátem JUDr. Markem Nespalou
sídlem Bělehradská 643/77, Vinohrady, Praha 2

proti
žalovanému: **Policejní prezident**
Policie České republiky – Policejní prezidium České republiky
sídlem Strojnická 935/27, Holešovice, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2021, č. j. PPR-7860-4/ČJ-2021-990131,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2021, č. j. PPR-7860-4/ČJ-2021-990131, a rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, ze dne 18. 1. 2021, č. 3/2021, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladu řízení částku 19 456 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Marka Nespaly.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou u Městského soudu v Praze a postoupenou usnesením tohoto soudu ze dne 31. 8. 2021, č. j. 15 Ad 3/2021-65, Krajskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, (dále jen „krajský policejní ředitel“) ve věcech kázeňských ze dne 18. 1. 2021, č. 3/2021 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím krajský policejní ředitel uznal žalobce podle § 50 odst. 1 a § 186 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění účinném do 31. 12. 2021 (dále jen „zákon o služebním poměru“) vinným ze spáchání kázeňského přestupku, kterého se žalobce dopustil z nedbalosti tím, že nejméně v období od 1. 5. 2019 do 4. 2. 2020 na území Středočeského kraje a v Praze užíval služební dopravní prostředky ve vlastnictví státu (Policie České republiky – Krajského ředitelství policie Středočeského kraje) v rozporu s právními předpisy a interními akty řízení, zejména:
 - nevedl řádnou dokumentaci k prováděným jízdám služebními dopravními prostředky, neboť z elektronické knihy jízd služebních dopravních prostředků za období od 1. 5. 2019 do 4. 2. 2020 vyplývá, že jízdy zadával zpětně, čímž současně vykonával jízdy bez jejich schválení, což je v rozporu s čl. 16 odst. 1, 2, 3 a 10 nařízení Ministerstva vnitra č. 33/2011, kterým se upravují zásady výkonu příslušnosti hospodaření a nakládání s automobilním majetkem a způsoby užívání služebních dopravních prostředků pro služební a pracovní účely (dále jen „nařízení Ministerstva vnitra č. 33/2011“), čl. 4 závazného pokynu policejního prezidenta č. 229/2011, o služebních dopravních prostředcích (dále jen „závazný pokyn policejního prezidenta č. 229/2011“), a čl. 7 odst. 1, 2 a 8 a čl. 17 odst. 2 pokynu krajského policejního ředitele č. 12/2017, kterým se stanoví zásady a způsoby užívání služebních dopravních prostředků Krajského ředitelství policie Středočeského kraje pro služební a pracovní účely (dále jen „pokyn krajského policejního ředitele č. 12/2017“); tyto předpisy shodně stanovují povinnost vyplnit konkrétní položky elektronické knihy jízd před jízdou (včetně zadání dne a skutečného času odjezdu) a služební dopravní prostředek používat za účelem plnění služebních povinností na základě předchozího schválení,
 - některé jízdy nebo jejich části ve shora uvedeném období vykonal bez souvislosti s plněním služebních úkolů, což vyplývá z cíle cesty v kontextu s uvedeným spolujezdcem, číslem jednacím a počtem ujetých kilometrů, ale také z operativního šetření Generální inspekce bezpečnostních sborů (dále jen „GIBS“) [sp. zn. GI-2155/TČ-2019-842020], přičemž některé z těchto jízd ve shora uvedeném období vykonal pouze za účelem přepravy své nadřízené, ředitelky Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru Kutná Hora (dále jen „ÚO Kutná Hora“), plk. JUDr. B. M., a to nejčastěji do místa jejího bydliště v Praze a pak zpět do místa služebního působení na ÚO Kutná Hora, přičemž z čl. 11 odst. 1 pokynu krajského policejního ředitele č. 12/2017 vyplývá, že služební dopravní prostředky se používají pro plnění služebních a pracovních úkolů, podle čl. 12 písm. a) pokynu krajského policejního ředitele č. 12/2017 je povinností řidiče užívat dopravní prostředek pouze při plnění služebních a pracovních úkolů, přičemž stejné povinnosti stanoví čl. 18 odst. 1 nařízení Ministerstva vnitra č. 33/2011 a čl. 4 závazného pokynu policejního

prezidenta č. 229/2011, a tím, že jízdami bez prokazatelného služebního důvodu ujel minimálně 1 586 km (tedy s náklady minimálně o 1 649,44 Kč vyššími při provozu na CNG = 1,04 Kč/km), jednal v rozporu s § 14 odst. 1 větou první zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění účinném do 31. 3. 2020 (dále jen „zákon o majetku ČR“), který stanoví, že majetek ČR musí být využíván účelně a hospodárně k plnění funkcí státu a k výkonu stanovených činností,

čímž opakovaně porušil základní povinnost příslušníka bezpečnostního sboru uvedenou v § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, tedy dodržovat služební kázeň, která podle § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru spočívá v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů. Za uvedený kázeňský přestupek byl žalobci prvostupňovým rozhodnutím podle § 51 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru uložen kázeňský trest písemné napomenutí.

Obsah žaloby

2. *Žalobce namítá nicotnost prvostupňového rozhodnutí* pro nedostatek věcné a místní příslušnosti krajského policejního ředitele, který rozhodl místo ředitelky ÚO Kutná Hora, čímž byl žalobce připraven o „zákonného soudce“. Z čl. 12 odst. 5 „*závazného pokynu policejního prezidenta*“ nevyplývá, že by krajský policejní ředitel mohl vést kázeňské řízení s jakýmkoliv příslušníkem ve své působnosti, tedy i se žalobcem zařazeným v ÚO Kutná Hora. Nemůže rozhodovat kterýkoliv z obou ředitelů. O odvolání rozhoduje nadřízený orgán, kterým je v případě krajského policejního ředitele Policejní prezidium ČR, zatímco řediteli územního odboru je nadřízeno krajské ředitelství policie. Žalobce nevyločil, že v případě podjatosti ředitelky ÚO Kutná Hora mohl být příslušný právě krajský policejní ředitel, nicméně nebyl dodržen předpokládaný postup k takové změně příslušnosti.
3. *Žalobce taktéž namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí* a neurčitost výrazů: „*zejména*“ v návěti výroku, „*některé jízdy nebo jejich části*“ a „*některé z těchto jízd ve shora uvedeném období*“ ve výroku, „*tak například*“ a „*většinu jízd zadal policista*“ v odůvodnění. Neobstojí, že by působilo zmatečně vypsání všech údajných 56 pochybení včetně dat, časů a způsobu pochybení. Tyto jízdy služebním dopravním prostředkem nejsou popsány ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalobce tak nemohl uvádět nic bližšího na svou obhajobu. Krajský policejní ředitel navíc uvedl, že „*většina jízd byla zadána zpětně jen o několik minut*“. Žalobce proto požaduje přesné vymezení skutků, aby nebyl postihován i za nepatrná pochybení, pro která slouží možnost udělení negativní události. Žalovaný ani nepřihlédl, že žalobce za uvedené jednání nebyl v minulosti trestán, a nezvážil udělení negativní události. To nyní nelze přezkoumat pro absenci popisu jednotlivých skutků. Bez popisu jednotlivých skutků ani nelze posoudit, zda se jednalo o trvalý kázeňský přestupek, nebo o samostatné skutky. Nelze určit, zda nedošlo k ukončení jednoho trvalého kázeňského přestupku a započetí dalšího, nebo k prekluzi některých skutků. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se hovoří o trvalém kázeňském přestupku, zatímco ve výroku o opakovaném porušení povinností.
4. *Dále žalobce namítá prekluzi jednání a rozdílnost skutků*, pro něž bylo zahájeno trestní řízení a kázeňské řízení, což je rozhodné právě pro běh prekluzivní lhůty. Jelikož žalovaný nepovažoval za nutné vymezit jednotlivé skutky v časovém období od 1. 5. 2019 do 4. 2. 2020, nelze posoudit prekluzi odpovědnosti. Vytýkané nevedení evidence jízd služebního

dopravního prostředku v e-knize jízd navíc chybí v záznamu o zahájení úkonů trestního řízení a nelze jej podřadit pod „*vykonávání jízd služebním dopravním prostředkem bez souvislosti s plněním služebních úkolů*“. Jelikož pro nevedení evidence jízd nebyly zahájeny úkony trestního řízení, tak nedošlo ke stavení běhu lhůty v době trestního řízení.

5. *Žalobce též brojí proti absenci materiální stránky kázeňského přestupku.* Krajský policejní ředitel se tímto nezabýval, což nemohl žalovaný zhojit. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) vyplývá nutnost zabývat se jak formální, tak materiální stránkou kázeňského přestupku. Bez posouzení materiální stránky nelze uzavřít, že došlo k naplnění skutkové podstaty. Žalobce se neztotožnil se závěrem, že škoda není znakem skutkové podstaty kázeňského přestupku, neboť výše škody je relevantní z materiálního hlediska. Nedošlo k významným škodám či spíše k žádným škodám, a k dlouhodobému a častému porušování několika povinností nemohlo docházet tím, že zadával údaje zpětně v naprosté většině případů jen o pár minut a že v dobré víře pomáhal nadřízené. Když se ředitelka ÚO Kutná Hora na to zdravotně necítila, tak nebylo bezpečné, aby sama řídila. Podle žalovaného to však nemá vliv na posouzení, s čímž žalobce nesouhlasí a je toho názoru, že jeho jednání mohla být maximálně negativní událost. Žalovaný navíc opírá vinu žalobce o operativně pátrací prostředky bez jejich specifikace či doložení jejich povolení. Žalobce žádné právní či vnitřní předpisy neporušil, a i kdyby ano, tak jednání nedosahovalo dostatečné intenzity pro uložení trestu. Pokud krajský policejní ředitel uvádí, že škodlivý následek nebyl výrazný, tak neměly být použity ani operativně pátrací prostředky.
6. *Závěrem žalobce namítá formalistický výklad žalovaného,* že i jeden chybný, nedostatečný nebo chybějící zápis jízdy služebním dopravním prostředkem či jedna jízda bez prokazatelně služebního důvodu jsou porušením předpisů. Stejně tak žalovaný uvedl, že většina jízd byla zadána zpětně jen o několik minut a takové jednání není samo o sobě závažné, nicméně se jedná o porušení aktů řízení. Stejně tak žalovaný uvedl, že prokázané následky a vzniklá škoda nejsou rozsáhlé ani významné z hlediska poškození zájmů Policie ČR. Napadené rozhodnutí je tedy dle žalobce formalistické jako celek.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhuje, aby byla jako nedůvodná zamítnuta. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí uvádí, že s ohledem na charakter činnosti žalobce nejsou stěžejní jednotlivá pochybení, nýbrž dlouhodobá činnost, která je trvajícím kázeňským přestupkem. Je liché tvrzení, že žalobce nemohl nic uvádět na svou obhajobu, protože se hájil. I přes použití rozporovaných obrátů je zřejmé, v čem skutek spočívá. Žalobce byl postihován za dlouhodobost jednání, nikoliv za nepatrné pochybení. Udělení negativní události by bylo na místě v případě jednorázového porušení povinnosti. Podle § 186 odst. 10 zákona o služebním poměru se do běhu jednorozhodnutí lhůty pro uložení kázeňského trestu nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení. To bylo vedeno od 16. 9. 2019 do 30. 6. 2020 a ke skutku mělo dojít od 1. 5. 2019 do 4. 2. 2020. Prekluzivní lhůta začala běžet 4. 2. 2020 a dobu do 30. 6. 2020 do ní nelze započítat. Jednorozhodnutí lhůta tak do vydání napadeného rozhodnutí neuplynula. Z výrazu „*opakované porušení*“ nelze dovozovat, že se nejedná o trvajícím kázeňský přestupek. Z obou rozhodnutí je patrné, že žalobci je vytýkána dlouhodobá činnost zahrnující komplex pochybení.
8. V případě námítky, že nevedení řádné evidence v e-knize jízd chybí v záznamu o zahájení úkonů trestního řízení, žalovaný uznává, že tato část v záznamu GIBS chybí, nicméně

souvisí s jednáním žalobce spočívajícím ve vykonávání jízd služebním dopravním prostředkem bez souvislosti s plněním služebních úkolů, což vyplývá i z usnesení o postoupení věci ke kázeňskému projednání. Totožnost skutků mezi trestním řízením a kázeňským řízením má vliv maximálně na nezapočítání doby vedení trestního řízení do roční prekluzivní lhůty podle § 186 odst. 10 zákona o služebním poměru.

9. V souvislosti s námitkou, že ve spisu absentují operativně pátrací prostředky, žalovaný upozorňuje na rozdíl mezi operativně pátracími prostředky ve smyslu zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „trestní řád“) a podpůrnými operativně pátracími prostředky ve smyslu zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném do 31. 12. 2021 (dále jen „zákon o PČR“). Účelem operativně pátracích prostředků je opatření důkazních prostředků v trestním řízení, účelem podpůrných operativně pátracích prostředků je získání poznatků svědčících o přípravě či spáchání protiprávního jednání, o jehož povaze není dostatek informací opravňujících zahájení trestního řízení. Skutečnosti zjištěné operativní činností GIBS byly dány do souvislosti se skutečnostmi uvedenými žalobcem a ředitelkou ÚO Kutná Hora při podání vysvětlení podle § 158 trestního řádu a výpisy z e-knihy jízd. V napadeném rozhodnutí se žalovaný detailně věnoval použitelnosti spisu GIBS. GIBS prováděla operativní činnost v době, kdy prověřovala možné trestněprávní jednání žalobce, a nelze vyvozovat žádnou úměru mezi operativní činností GIBS a škodlivostí jednání žalobce.
10. K námitce nedostatku pravomoci krajského policejního ředitele žalovaný uvádí, že čl. 12 odst. 5 závazného pokynu policejního prezidenta o personální pravomoci je jednoznačný. Pravomoc jednat v kázeňském řízení je svěřena krajskému policejnímu řediteli i ředitelce ÚO Kutná Hora. Nejedná se tak o změnu věcné či místní příslušnosti. Nálezacím služebním funkcionářem byl krajský policejní ředitel a odvolacím služebním funkcionářem policejní prezident, což je v souladu s § 190 odst. 6 zákona o služebním poměru. Ředitelka ÚO Kutná Hora hraje velmi významnou roli v jednání žalobce, a proto je na místě, aby o kázeňském přestupku rozhodl krajský policejní ředitel. Rozhodnutí o změně příslušnosti podle § 131 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) se vydává při změně příslušnosti, k níž nedošlo. V úředním záznamu ze dne 12. 10. 2020 krajský policejní ředitel upozornil na možnost vznesení námítky podjatosti ředitelky ÚO Kutná Hora, přičemž z tohoto důvodu provedl řízení přímo on.
11. Námitkou nenaplnění materiální stránky kázeňského přestupku se žalovaný zabýval. Nebezpečnost jednání je dána dlouhodobostí a porušením hned několika povinností v několika interních aktech řízení. Žalobce je vedoucím oddělení kriminalistické techniky ÚO Kutná Hora, proto má jít příkladem. I při absenci úvah o materiální stránce v prvostupňovém rozhodnutí lze toto dovodit z popisu četnosti jednání. Na evidování jízd služebním dopravním prostředkem v řádu několika minut a nízký rozsah škody nelze pohlížet izolovaně. Při zohlednění kritérií § 186 odst. 6 zákona o služebním poměru je dostatečné uložení nejmírnějšího kázeňského trestu. Žalobce nejednal v dobré víře, neboť jeho jednání nemůže omluvit nevedení řádné dokumentace k jízdám služebním dopravním prostředkem a vykonávání jízd bez souvislosti s plněním služebních úkolů. Žalovaný rovněž nesouhlasil, že by jeho výklad byl formalistický, neboť dlouhodobé jednání žalobce naprosto popíralo účel interní úpravy evidence jízd služebních dopravních prostředků.

Replika žalobce

12. Žalobce zopakoval svou argumentaci a zvláště zdůraznil rozdíl mezi pokračováním v přestupku ve smyslu § 7 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“) a trvajícím přestupkem ve smyslu § 8 přestupkového zákona. Trvajícím přestupkem je vyvolání a udržování protiprávního stavu, zatímco pokračujícím přestupkem jsou jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňujícím skutkovou podstatu stejného přestupku, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení, blízkou souvislostí časovou a souvislostí předmětu útoku. V případě samostatných útoků je nutné vymezit jednotlivé dílčí útoky a o každém vést případně samostatné řízení.

Ústní jednání

13. Při jednání dne 27. 3. 2024 žalobce setrval na svém procesním stanovisku a odkázal na obsah dosavadních podání, přičemž stručně shrnul své žalobní námitky.
14. Žalovaný se z jednání předem omluvil. V podání ze dne 11. 3. 2024 odkázal na vyjádření k žalobě s tím, že s ohledem na rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 2. 2023, č. j. 51 Ad 21/2021-54, považuje účast na jednání za neúčelnou.

Podstatný obsah správního spisu

15. Opatřením ze dne 30. 6. 2020, č. j. GI-2155-101/TČ-2019-842020, GIBS odevzdala věc krajskému policejnímu řediteli ke kázeňskému projednání, k čemuž shrnula skutková zjištění s tím, že nebyl spáchán trestný čin. Mimo jiné uvedla, že dne 16. 9. 2019 byly zahájeny úkony trestního řízení pro podezření ze spáchání přečinu porušení služební povinnosti příslušníka bezpečnostního sboru. Za období od 5. 11. 2019 do 4. 2. 2020 bylo u žalobce zjištěno 35 vykázaných jízd, z nichž 14 bylo závadových a 21 řádných. Dále bylo v uvedeném období zjištěno celkem 23 jízd uskutečněných převážně ve večerních hodinách na trase Praha – Kutná Hora a v ranních hodinách na trase Kutná Hora – Praha, u kterých nebyl zjištěn objektivní důvod jejich realizace. V celkem 10 případech prokazatelně řídil žalobce, aniž měl jízdu na sebe založenu či byl evidován jako řidič. V uvedeném období bylo dále zjištěno dalších neevidovaných 18 jízd, které byly fakticky uskutečněny. Dne 21. 5. 2020 k tomu žalobce uvedl, že při výkonu služby používá služební vozidlo, a podrobně popsal postup schvalování a evidence jejich jízd. V projednávaném případě používal vozidla, která měla k dispozici ředitelka ÚO Kutná Hora. Většinu z uvedených 23 jízd řídil na požádání ředitelky ÚO Kutná Hora, která se necítila v pořádku, a nebylo by prý bezpečné řídit z pracoviště v Kutné Hoře domů do Prahy. Odvezl ji tedy sám s jejím souhlasem a svolením, večer odjel do svého bydliště v Kutné Hoře a ráno pro ni opět jel do Prahy, aby ji odvezl na pracoviště v Kutné Hoře. Žalobce nedokázal vysvětlit, proč nejsou jízdy řádně zaevidovány, ale byly vždy uskutečněny se souhlasem a na požádání ředitelky ÚO Kutná Hora. Nebyl k tomu nucen, bylo mu jedno, že je to o volnu mimo službu. Odměnu slíbenou neměl ani ji neobdržel. Žalobce si nedokázal vybavit, proč některé jízdy evidoval zpětně, přičemž konečný stav ujetých kilometrů zaokrouhluje pro lepší počítání. Služební vozidlo nepoužil k soukromým účelům a ani ředitelku ÚO Kutná Hora nevozil po soukromých výletech či extra nákupech. Vše činil v dobré víře a neviděl v tom nic špatného. GIBS měla proto za prokázané, že v období od 5. 11. 2019 do 4. 2. 2020 bylo se souhlasem či vědomím ředitelky ÚO Kutná Hora provedeno nejméně 8 a nejvýše 23 jízd služebním dopravním prostředkem na trase Kutná Hora – Praha nebo Praha – Kutná Hora, které jako řidič uskutečnil žalobce a při kterých bylo najeto minimálně celkem 1 586 km. Podle názoru GIBS je na místě

uplatnit materiální korektiv trestního práva (zásadu subsidiarity trestní represe). Závažnost jednání žalobce nedosahuje trestněprávní úrovně, nicméně v jeho případě bylo zjištěno pochybení při využívání služebního dopravního prostředku, které by mohlo být posouzeno jako kázeňský přestupek.

16. Ve spisu jsou založeny z elektronické evidence vytištěné přehledy jízd, které žalobce uskutečnil služebním dopravním prostředkem v období od 4. 5. 2019 do 4. 2. 2020. U každé jízdy je evidováno její číslo, řidič, služební vozidlo, časový plán, cíl, důvod a druh jízdy, čas zadání jízdy do evidence, spolujezdec, schválení jízdy, ukončení jízdy, ujeté km a stav tachometru vozidla.
17. Dne 15. 9. 2020 krajský policejní ředitel pověřil vedoucí školního policejního střediska shromážděním potřebného spisového materiálu pro účely kázeňského řízení proti žalobci.
18. Dne 10. 10. 2020 vedoucí školního policejního střediska sepsala „Vyhodnocení výpisů z e-knihy jízd“. Uvedla, že většina jízd byla zapsána později, než byl plánovaný počátek jízdy. V některých případech šlo o „prokliknutí“ (např. dne 19. 9. 2019 jízda se začátkem v 14:50 hod. zadána v 14:51 hod.), v některých o výrazně zpětné zadání jízdy (např. dne 28. 6. 2019 jízda v 11:00 hod. zadána až v 12:55 hod., ačkoliv důvod jízdy byl „uzávěrka“, pravděpodobně dočerpání pohonných hmot). S ohledem na pozdní zadávání jízd žalobce většinu jízd vykonal bez schválení (zmiňovaná jízda dne 28. 6. 2019 byla schválena až 4 hodiny od začátku, jízda ze dne 14. 9. 2019 byla schválena až za 2 dny). Z počtu ujetých km vyplývá, že jízda nemohla být uskutečněna jen podle zadaného cíle (např. dne 5. 9. 2019, 18. 9. 2019 a 14. 11. 2019), respektive jen s uvedeným účelem (při převozu biologického materiálu na OKTE Kladno nebo ÚSL Pardubice se spolujezdkyní ředitelkou ÚO Kutná Hora).
19. Dále jsou ve spisu lustrace ze systému *eSIAR*: dne 7. 8. 2011 a 31. 5. 2013 byl žalobce seznámen s nařízením Ministerstva vnitra č. 33/2011, dne 16. 1. 2012 a dne 31. 5. 2013 byl žalobce seznámen se závazným pokynem policejního prezidenta č. 229/2011 a dne 20. 2. 2017 byl žalobce seznámen s pokynem krajského policejního ředitele č. 12/2017.
20. Dne 12. 10. 2020 krajský policejní ředitel v úředním záznamu uvedl, že se žalobcem zahájil kázeňské řízení na základě odevzdání věci podle § 159a odst. 1 písm. b) trestního řádu ze dne 30. 6. 2020. Podezřelým ze spáchání kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru je žalobce, vedoucí oddělení kriminalistické techniky ÚO Kutná Hora. Služebním funkcionářem s kázeňskou pravomocí by měla být ředitelka ÚO Kutná Hora, proti níž je vedeno kázeňské řízení pro jednání, které přímo souvisí s jednáním žalobce. Protože by bylo možné namítat podjatost ředitelky ÚO Kutná Hora a s ohledem na kázeňskou pravomoc krajského policejního ředitele vůči všem policistům, povede krajský policejní ředitel kázeňské řízení s oběma policisty.
21. Opatřením ze dne 2. 12. 2020 krajský policejní ředitel oznámil žalobci zahájení kázeňského řízení pro skutek popsany shodně jako ve výroku prvostupňového rozhodnutí.
22. Dne 8. 12. 2020 krajský policejní ředitel se žalobcem ústně projednal kázeňský přestupek. Žalobce se seznámil se spisovým materiálem včetně spisu GIBS.
23. Dne 22. 12. 2020 se žalobce vyjádřil s tím, že spis neobsahuje žádné věcně a procesně použitelné důkazní prostředky. Není zřejmé, co je mu kladeno za vinu a jaká škoda mohla vzniknout. Spis nebyl v době ústního jednání žurnalizován, listy nebyly vedeny v souvislé číselné řadě. Nebyl tedy úplný, nebo nebyl veden dle zákona. Operativně pátrací prostředky

nejsou ve spisu obsaženy. Spisový materiál neměla vyhodnocovat vedoucí školního policejního střediska. Vyhodnocení ani není přípustným důkazním prostředkem a je spekulativní. Žalobce též zpochybnil pravomoc krajského policejního ředitele.

24. **Prvostupňovým rozhodnutím** bylo rozhodnuto, jak je uvedeno v bodu 1 tohoto rozsudku. V jeho odůvodnění krajský policejní ředitel shrnul shromážděné podklady a konstatoval, že z celkem 89 jízd ve sledovaném období byl nedostatek v evidenci shledán v 56 případech. Zjištěny byly i jiné rozpory, například nesoulad mezi zadaným cílem jízdy, důvodem jízdy a najetými kilometry. V některých případech byla zjištěna jako spolujezdkyně ředitelka ÚO Kutná Hora. Například u jízdy č. 7917/05_19 byl důvod „*přísaha, předání medailí*“, cíl cesty Praha, Kutná Hora. K předání medailí standardně dochází v Muzeu Policie ČR, které je od sídla ÚO Kutná Hora podle *Mapy.cz* vzdáleno 71 km, tedy tam a zpět 142 km. Bylo však vykázáno 270 km. Jízda byla zapsána už 16. 5. 2019 v 17:50 hod., měla být započata 17. 5. 2019 v 6:00 hod. a ukončena byla v 15:52 hod. s časem dokončení jízdy 15:20 hod. Nemohlo jít pouze o cestu na místo určení a zpět. Obdobně neodpovídá 290 km u jízdy č. 13401/05_19, kdy nevzdálenějším cílem cesty mělo být OKTE Kladno. Trasa Kutná Hora – Praha – Kladno a zpět je dle *Mapy.cz* 214 km. I zde byla spolujezdcem ředitelka ÚO Kutná Hora. Nelze jednoznačně konstatovat, proč nájezd převyšuje naměřenou vzdálenost. Dle operativních zjištění GIBS ale v jiných případech lze odvodit odvoz ředitelky ÚO Kutná Hora do bydliště. Nesoulad ujetých km je v rozporu s interními akty řízení.
25. Podle odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nebylo na místě vedení řízení ředitelkou ÚO Kutná Hora, která je příslušným služebním funkcionářem podle čl. 12 odst. 6 závazného pokynu policejního prezidenta č. 75/2013, nicméně její jednání úzce souvisí se žalobcem a GIBS je prověřovala jako jeden skutek. Lze dovodit, že ředitelka ÚO Kutná Hora má k věci poměr, který by mohl způsobit podjatost. Nemá jiného nadřízeného než krajského policejního ředitele. Nedošlo nicméně k uplatnění námítky podjatosti ani k vyrozumění úřední osoby o její podjatosti. Podle závěru Poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu a správnímu trestání č. 166 se v takovém případě usnesení o podjatosti nevydává. Vedení řízení přímo krajským policejním ředitelem nevylučuje čl. 12 odst. 5 závazného pokynu policejního prezidenta č. 75/2013. Skutek kladený mu za vinu byl žalobci oznámen dne 2. 12. 2020 a obsahuje všechny požadované náležitosti. V kázeňském řízení lze použít materiál GIBS. Podle § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru je důkazem vše, co může přispět ke zjištění skutkového stavu věci. Žalobce měl možnost spis GIBS prostudovat a krajský policejní ředitel jej doplnil o další podklady. V době prostudování nebyl spis pevně svázán, neboť nebylo možné vyloučit další doplnění. Prověřování GIBS probíhalo za dozoru státního zástupce a není důvod pochybovat o jeho zákonnosti. Žalobce mohl svá práva uplatnit například žádostí o přezkum postupu policejního orgánu podle § 157a trestního řádu. Je na služebním funkcionáři, koho zmocní k úkonům v kázeňském řízení. Nelze přijmout obhajobu žalobce, že dělal věci v rozporu s předpisem, protože to tak dělají jiní.
26. Dále v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí krajský policejní prezident uvedl, že interní akty řízení stanovují pravidla pro užívání služebních dopravních prostředků. Služební dopravní prostředek lze užít k cestě do služby a zpět pouze z důvodu akceschopnosti. Jízdy musí být zaznamenány v e-knize jízd. Článek 7 pokynu krajského policejního ředitele č. 12/2017 stanoví podrobnosti vyplňování údajů. Jízda by měla být schválena před jejím započatím, schválení již provedené naléhavě nezbytné jízdy je pak nutné žádat bez zbytečného odkladu. Žalobce v období od 1. 5. 2019 do 4. 2. 2020 uskutečňoval opakovaně jízdy služebními dopravními prostředky, z nichž některé byly oprávněné a řádně

zaevidované, ale některé se vyznačovaly špatným vykázáním a nesouvisely s výkonem služby žalobce a jen vzdáleně s výkonem služby ředitelky ÚO Kutná Hora. Z operativního šetření GIBS vyplynulo 23 závadových jízd na trase Kutná Hora – Praha – Kutná Hora ve večerních nebo ranních hodinách. Jízdy nebyly zaevidovány, nebo až dodatečně a neúplně, důvod nelze objektivně doložit a prokázat.

27. Podle odůvodnění prvostupňového rozhodnutí tak během jízd bylo najeto 1 586 km. Z údajů a operativního šetření vyplývá, že někdy řídil žalobce, jindy ředitelka ÚO Kutná Hora. Většinu jízd neměl žalobce zapsanou, nebo měl ten den evidovanou jinou jízdu, jejímž cílem nebyla Praha. Některé jízdy byly evidovány jako manažerské, což neodpovídalo realitě. Jízdy vedené jako manažerské byly většinou zadány zpětně s velkým zpožděním, čemuž odpovídá i pravidelný nájezd, který se v některých případech na stejné trase liší. Tuto praxi přímo připustila ředitelka ÚO Kutná Hora. Žalobce i ředitelka ÚO Kutná Hora uvedli, že většina z 23 jízd byla se žalobcem jako řidičem. Ředitelka ÚO Kutná Hora je v režimu akceschopnosti, proto může používat služební dopravní prostředek k cestě do bydliště a zpět. Pokud se zdravotně necítila v pořádku, odvezl ji žalobce domů, pak jel zpět do Kutné Hory a ráno pro ni zase dojel a přivezl ji do práce. K jízdám nebyl nucen ani za ně nebyl odměněn. Důvody neevidování nebyl žalobce schopen uvést, km zaokrouhluje. Žalobce i ředitelka ÚO Kutná Hora popřeli jízdy za soukromými účely. Bylo prokázáno, že žalobce provedl nejméně 8 a nejvíce 23 jízd, při kterých bylo najeto min. 1 586 km, které nesouvisely s výkonem služby.
28. Dále v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí krajský policejní prezident uvedl, že cílem režimu akceschopnosti je připravenost vedoucích policistů reagovat v důležitém zájmu služby na mimořádné situace. Škodlivost jednání se zvyšovala tím, že v daném případě by reakce ředitelky ÚO Kutná Hora byla prodloužena o dobu čekání na policistu, který pro ni přijede. Lze pochopit, že se ředitelka ÚO Kutná Hora s ohledem na věk a dlouhou službu někdy necítí dobře a může být lehce zdravotně indisponována, ale nelze tím omluvit popření akceschopnosti. Podle § 186 odst. 10 zákona o služebním poměru lze kázeňský trest uložit za kázeňský přestupek nejpozději do 1 roku ode dne jeho spáchání. Do lhůty se ale nezapočítává doba, po kterou bylo pro stejný skutek vedeno trestní řízení. Trestní řízení bylo vedeno od 16. 9. 2019 do 30. 6. 2020 a ke skutku mělo dojít trvajícím způsobem od 1. 5. 2019 do 4. 2. 2020, což je minimální prokázaná doba. Trvajícím delikt je jediným skutkem, proto lhůta počíná běžet až dnem ukončení protiprávního stavu. Nemohlo proto dojít k jejímu marnému uplynutí. Krajský policejní ředitel neměl pochybnosti o vině žalobce, který jednal z vědomé nedbalosti (§ 50 odst. 2 zákona o služebním poměru). Sám žalobce potvrdil, že ředitelku ÚO Kutná Hora vozil domů z práce a zpět. Jízdy byly zpravidla mimo služební dobu v době volna nebo o dovolené. I tento fakt podporuje zjištění, že jízdy neměly spojení se služebními důvody. I jeden chybný, nedostatečný či chybějící zápis je porušením služebních předpisů. Prokázaná četnost a způsob jednání má vliv na uložení trestu a jeho výměru. Kázeňský přestupek byl ovšem spáchán z nedbalosti a jeho prokázané následky nejsou příliš rozsáhlé ani významné. Jako závažnější lze posoudit odvoz ředitelky ÚO Kutná Hora z pracoviště do bydliště, neboť takové jízdy nemají legitimní důvod a popírají akceschopnost ředitelky ÚO Kutná Hora. Výrazně polehčující okolností je jednání žalobce na žádost přímé nadřízené, které chtěl vyhovět, a nevadilo mu, že k jízdám potřebuje své osobní volno. V osobních záznamech nemá žalobce evidován žádný přestupek, v posledním služebním hodnocení dosáhl velmi dobrých výsledků a od roku 2017 do roku 2020 byl 28x kázeňsky odměněn a 2x kázeňsky trestán. Vhodným druhem trestu je tak napomenutí, které by mělo být zcela dostačující k nápravě žalobce.

29. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce **odvolání**. Namítal věcnou a místní nepříslušnost krajského policejního ředitele, chybný popis skutku, užívání neurčitých výrazů, prekluzi potrestaného jednání, procesní nepoužitelnost operativně pátracích prostředků GIBS či formální přístup krajského policejního ředitele. Žalobce dále nebyl seznámen s interními akty řízení a nebyla ani naplněna materiální stránka kázeňského přestupku z důvodu absence škody. Žalobce zdůraznil, že jednal ve snaze pomoci ředitelce ÚO Kutná Hora, která měla k vozidlům příslušné oprávnění.
30. Žalovaný **napadeným rozhodnutím** odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V jeho odůvodnění uvedl, že krajský policejní ředitel je oprávněn rozhodnout v kázeňském řízení vedeném s příslušníkem zařazeným v krajském policejním ředitelství. Jelikož ředitelka ÚO Kutná Hora hraje velmi významnou roli v jednání žalobce, bylo zcela na místě, aby rozhodl krajský policejní ředitel. Žalobce porušil základní povinnost podle § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru dodržovat služební kázeň podle § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru. Jednání považoval žalovaný za dostatečně popsáná v prvostupňovém rozhodnutí a zopakoval, že z celkem 89 jízd je nedostatek v evidenci v 56 případech. Kázeňský přestupek byl spáchán z nedbalosti ve smyslu § 50 odst. 2 písm. a) zákona o služebním poměru. Že žalobce spoléhal, že služební povinnost neporuší, vyplývá zejména z odůvodnění jízd vyhověním žádosti ředitelky ÚO Kutná Hora, která se necítila zdravotně způsobilá řídit vozidlo. Jednání žalobce jsou ve smyslu § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru dostatečně prokázána zejména výpisem z e-knihy jízd a spisu GIBS. Žalobce údaje vypisoval zpětně, byť většinou v řádu minut, a bez předchozího schválení, což potvrzují i úřední záznamy o podání vysvětlení. Jízdy byly bez objektivně doložitelného služebního důvodu. Žalovaný se ztotožnil s uložením nejmírnějšího kázeňského trestu, neboť zavinění je ve formě vědomé nedbalosti, následky nejsou příliš významné a rozsáhlé a žalobce jednal na základě žádosti a se souhlasem nadřízené. Též zohlednil, že žalobce nespáchal žádný přestupek a že poslední služební hodnocení uvádí velmi dobré výsledky, 28 kázeňských odměn a 2 kázeňské tresty za období let 2017 až 2020.
31. K odvolacím námitkám žalovaný uvedl, že výrok prvostupňového rozhodnutí splňuje náležitosti § 181 odst. 4 zákona o služebním poměru. Z popisu skutku je zřejmé, co je žalobci kladeno za vinu. Výraz „zejména“ byl použit proto, že by vypsání všech 56 jízd bylo nesrozumitelné. S ohledem na charakter činnosti nejsou stěžejní jednotlivá pochybení, nýbrž dlouhodobá činnost žalobce, tj. trvajících kázeňský přestupek. K obrátům „některé jízdy nebo jejich části“, „tak například“ nebo „většinu jízd zadal policista“ žalovaný uvedl, že výrok prvostupňového rozhodnutí je nutné vykládat tak, že v daném období žalobce nikoliv všechny jízdy špatně evidoval nebo vykonal bez souvislosti se služebními úkoly. Případy vyplývají z výpisu z e-knihy jízd a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Použití uvedených výrazů nemá vliv na totožnost a nezaměnitelnost skutku. K námitce, že skutek není totožný se skutkem, pro který bylo vedeno trestní řízení, žalovaný uvedl, že ze záznamu o zahájení úkonů trestního řízení toto nevyplývá. Nelze odhlédnout od skutečnosti, že v okamžiku zahájení trestního řízení jsou známy toliko skutečnosti důvodně nasvědčující tomu, že byl spáchán trestný čin. Až prověřováním je zjištěno, jaký skutek se stal. V kázeňském řízení je rozhodné, pro jaký skutek bylo zahájeno kázeňské řízení. Totožnost skutků mezi trestním a kázeňským řízením má vliv maximálně na nezapočítávání doby vedení trestního řízení do jednorocní prekluzivní lhůty podle § 186 odst. 10 zákona o služebním poměru.

32. K námitce promlčení žalovaný uvedl, že použití slov „*opakovaně porušil*“ neznámá, že krajský policejní ředitel považoval jednání žalobce za několik samostatných skutků. V úvahu přicházela klasifikace jako pokračujícího jednání podle § 7 přestupkového zákona, nicméně hranice s trvajícím stavem ve smyslu § 8 přestupkového zákona je tenká. Nevedení řádné dokumentace jízd je dlouhodobá činnost, nikoliv nahodilé porušování povinností. Pokračujícím přestupkem je například postihování jednotlivých krádeží v blízké době. Žalobce námitku uvádí pouze pro účely promlčení, nicméně i u pokračujícího kázeňského přestupku by lhůta počala běžet okamžikem dokonání posledního skutku.
33. K námitce, že žalobci nebylo prokázáno vytýkané jednání, žalovaný uvedl, že podle § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru jsou důkazem i listiny opatřené v trestním řízení. Žalobce se dne 8. 12. 2020 při ústním jednání seznámil se spisem GIBS. Řadu skutečností GIBS zjistila operativní činností v souladu se zákonem o Policii ČR. Stěžejním podkladem je výpis z e-knihy jízd, v němž je vyznačeno 56 pochybení žalobce. Nelze přehlédnout, že přepravu ředitelky ÚO Kutná Hora přiznal i žalobce při podání vysvětlení. Přiznání je osvědčeno i ostatními podklady, zejména vysvětlením podaným ředitelkou ÚO Kutná Hora. Z prvostupňového rozhodnutí neplyne, že by byla dovozena žalobcova vina z toho, že ví, jak jiní příslušníci vyplňují e-knihu jízd. Krajský policejní ředitel pouze reagoval na argumentaci žalobce. Škoda samotná ani její výše nejsou znakem skutkové podstaty kázeňského přestupku.
34. K námitce absence materiální stránky žalovaný uznal, že naplnění materiálního znaku kázeňského přestupku není v prvostupňovém rozhodnutí zmíněno, nicméně určitou míru škodlivosti lze dovodit zejména z četnosti jednání. Žalovaný uvedl, že nebezpečnost jednání žalobce je dána dlouhodobostí a četností a porušením hned několika povinností v několika interních aktech řízení. Žalobce je vedoucím oddělení kriminalistické techniky ÚO Kutná Hora, má již tedy příkladem podřízeným. Postižení kázeňského přestupku je proto na místě. Byť prvostupňové rozhodnutí tyto úvahy neobsahuje, lze tuto vadu zhojit v odvolacím řízení. Materiální znak se promítá do rozpětí kázeňského trestu coby kritérium podle § 186 odst. 6 zákona o služebním poměru. Nelze vyvozovat přímou nebo nepřímou úměru mezi operativní činností GIBS a škodlivostí jednání žalobce.
35. K námitce absence operativně pátracích prostředků ve spisu žalovaný uvedl, že žalobce zaměnil operativně pátrací prostředky podle trestního řádu a podpůrné operativně pátrací prostředky podle zákona o Policii ČR, které je podle § 39 odst. 2 zákona č. 341/2011 Sb., o Generální inspekci bezpečnostních sborů a o změně souvisejících zákonů, ve znění účinném do 27. 6. 2022 (dále jen „zákon o GIBS“) oprávněn využívat příslušník GIBS. Účelem je získání poznatků svědčících o přípravě či spáchání protiprávního jednání, o jehož povaze není dostatek informací. Mylná je domněnka, že ze spisového materiálu má být patrný důvod jejich použití a povolení. Podle § 109 zákona o Policii ČR se použití podpůrných operativně pátracích prostředků dokumentuje úředním záznamem. Ty ve spisu jsou. To odpovídá čl. 3 odst. 8 závazného pokynu policejního prezidenta č. 15/2016. Podklady spojené s operativním šetřením nejsou důkazy v pravém slova smyslu, neboť cílem operativního šetření je získání poznatků svědčících o přípravě či spáchání protiprávního jednání. Stěžejními důkazy jsou výpisy z e-knihy jízd, úřední záznamy o podání vysvětlení, vyhodnocení poukazované protiprávní činnosti ředitelky ÚO Kutná Hora a odevzdání věci ke kázeňskému řízení. Skutečnosti tvrzené GIBS korelují s ostatními důkazy. Obdobně je usnesení o zahájení trestního stíhání podkladem pro propuštění příslušníka ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Postup krajského

policejního ředitele byl proto správný. Rovněž ve výpisu z e-knihy jízd jsou jízdy v některých dnech sice evidovány, nicméně s ohledem na spolujezdce, důvod jízdy a ujeté kilometry je nelze vztáhnout na jízdy do Prahy nebo Kutné Hory, jelikož jediným účelem byla přeprava ředitelky ÚO Kutná Hora. Žalobce nepopřel, že jízdy vykonal, což vyplývá i z podaného odvolání. Žalovaný měl za prokázané, že jízdy služebním dopravním prostředkem byly vykonány bez souvislosti se služebními úkoly.

36. K námitce formalistického výkladu interních aktů řízení žalovaný nezpochybnil, že většina opožděně zadaných jízd byla evidována později jen o několik minut. To není samo o sobě závažné, nicméně dlouhodobé porušování interních aktů nelze přehlížet. Špatná evidence jízd s sebou nese vykonávání jízd bez schválení. Tvrzení žalobce, že takové jednání je u Policie ČR běžné, není ničím jiným než snahou o bagatelizaci. K námitce neprokázání seznámení žalobce s interními akty řízení žalovaný uvedl, že podle výpisů z informačního systému eSIAŘ byl žalobce dne 31. 5. 2013 seznámen s nařízením Ministerstva vnitra č. 33/2011 a závazným pokynem policejního prezidenta č. 229/2011 a dne 20. 2. 2017 s pokynem krajského policejního ředitele č. 12/2017. Žalobce je navíc povinen interní předpisy znát. Připomněl pojem kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru coby zaviněného jednání, které porušuje služební povinnost, ale nejde o trestný čin, nebo které má znaky přestupku. Způsobení škody není jeho znakem. Smyslem je postih jednání proti služební kázi. K námitce přepjatého formalismu v otázce evidence ujetých kilometrů žalovaný uvedl, že z výroku prvostupňového rozhodnutí nevyplývá, že by byl žalobce trestán za špatnou evidenci ujetých kilometrů dle stavu tachometrů. Žalobce byl potrestán za nevedení řádné dokumentace jízd. Nezapisování údajů podle skutečného stavu tachometru krajský policejní ředitel zmínil pouze pro posouzení přiměřenosti kázeňského trestu. K námitce přílišného formalismu ve výroku prvostupňového rozhodnutí žalovaný uvedl, že seznam chybně evidovaných jízd je uveden v odůvodnění.
37. K obhajobě žalobce, že jednal v dobré víře a chtěl pomoci své nadřízené, žalovaný uvedl, že tyto okolnosti nemění nic na porušení interních aktů řízení. Jednání na základě přímé žádosti a se souhlasem nadřízené bylo zohledněno jako polehčující okolnost. Absurdním je tvrzení, že přednost měl zájem na zachování života a zdraví, protože ředitelka ÚO Kutná Hora nemohla vzhledem ke zdravotnímu stavu řídit. Pokud se ředitelka ÚO Kutná Hora necítila, měla si zajistit odvoz, jestliže její zdravotní problémy byly dlouhodobé. V naléhavých případech je nutno postupovat podle čl. 16 odst. 4 nařízení Ministerstva vnitra č. 33/2011, tj. uskutečnit jízdu bez předchozího schválení a poté ji řádně zdůvodnit. Irelevantní je upozornění na oprávnění ředitelky ÚO Kutná Hora, navíc jí byl služební dopravní prostředek přidělen za účelem zajištění akceschopnosti, která byla popřena tím, že se služební dopravní prostředek nacházel na jiném místě než ředitelka ÚO Kutná Hora.
38. K námitce porušení práva na zákonného soudce žalovaný uvedl, že podle čl. 12 odst. 5 závazného pokynu policejního prezidenta o personální pravomoci je krajský policejní ředitel oprávněn vést kázeňské řízení s jakýmkoliv příslušníkem ve své působnosti. Nejedná se o změnu věcné či místní příslušnosti, a proto o tom není nutné vydávat rozhodnutí. K namítaným vadám spisu žalovaný uvedl, že se nemůže vyjádřit ke stavu spisu, jak byl žalobci předložen při ústním projednání kázeňského přestupku dne 8. 12. 2020. Žalovanému byl předložen spis obsahující soupis listin, jednotlivé listy jsou číslovány, spis tvoří přehledný celek a je úplný. K námitce absence dozoru státního zástupce ve spisu GIBS žalovaný uvedl, že dozorování trestního řízení státním zástupcem není třeba dokládat. Žalobce se v postavení

podezřelého z trestného činu mohl bránit příslušnou procesní cestou, což neučinil. K námitce nevypořádání námitek o nepoužitelnosti výsledků operativně pátracích prostředků žalovaný uvedl, že krajský policejní ředitel se vyjádřil k doložení tvrzení GIBS spisovým materiálem a stejně tak se zmínil o jeho použitelnosti. Spisový materiál nenapadl ani žalobce, ani dozorující státní zástupce. K námitce proti analýze výpisu z e-knihy jízd žalovaný uvedl, že se jedná o listinný důkaz stručně vyhodnocující výpis z e-knihy jízd, nejedná se o spekulaci. Podle § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru může být podkladem pro rozhodnutí, který spolu s dalšími podklady tvoří komplex důkazů prokazujících jednání žalobce.

Posouzení žaloby

39. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, že je věcně i místně příslušným soudem a napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že podaná žaloba je důvodná.

K námitce nicotnosti prvostupňového rozhodnutí

40. Žalobce namítal, že řízení měla vést ředitelka ÚO Kutná Hora namísto krajského policejního ředitele, v důsledku čehož měl být připraven o zákonného soudce a mělo být vydáno nicotné rozhodnutí.
41. Podle § 11 odst. 2 věty první správního řádu, je-li místně příslušných více správních orgánů a nedohodnou-li se jinak, provede řízení ten z nich, u něhož jako prvního byla podána žádost nebo který z moci úřední učinil úkon jako první.
42. Podle § 77 odst. 1 věty první správního řádu je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu.
43. Podle § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru jedná ve věcech služebního poměru příslušníků a rozhoduje jménem státu ředitel bezpečnostního sboru, není-li dále stanoveno jinak. V rozsahu jím stanoveném jedná a rozhoduje též vedoucí organizační části bezpečnostního sboru.
44. Podle § 190 odst. 6 věty první zákona o služebním poměru je odvolacím orgánem služební funkcionář nadřízený služebnímu funkcionáři, který napadené rozhodnutí vydal.
45. Podle čl. 12 odst. 5 závazného pokynu policejního prezidenta č. 75/2013 ředitel krajského ředitelství policie uděluje policistům ve své působnosti kázeňské odměny, s výjimkou udělení služební medaile, a ukládá jim kázeňské tresty, s výjimkou odnětí služební medaile.
46. Podle čl. 12 odst. 6 závazného pokynu policejního prezidenta č. 75/2013 náměstek ředitele krajského ředitelství policie, ředitel obvodního ředitelství policie, ředitel městského ředitelství policie a ředitel územního odboru krajského ředitelství policie uděluje policistům ve své působnosti kázeňské odměny, s výjimkou udělení služební medaile, a ukládá jim kázeňské tresty, s výjimkou odnětí služební hodnosti a odnětí služební medaile.
47. Soud považuje za nutné zdůraznit, že v souvislosti se správním řízením nelze vůbec hovořit o právu na zákonného soudce ve smyslu čl. 38 Listiny základních práv a svobod coby záruky práva na spravedlivý soudní proces, která úzce souvisí s institutem soudcovské nezávislosti. Smyslem práva na zákonného soudce je zajistit, že rozhodování nebude ovlivňováno výběrem „vhodných“ soudců. Na rozhodování ve správním řízení se vztahují „pouze“

normy věcné, místní a funkční příslušnosti a dále zásada nestrannosti, v souladu s níž podjatá úřední osoba musí být z rozhodování vyloučena. Jinak je státní správa zásadně ovládána zásadou monokratického řízení, což platí zvláště u Policie ČR jakožto jednotného ozbrojeného bezpečnostního sboru (§ 1 zákona o Policii ČR).

48. Policejní prezident podle § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru v čl. 12 odst. 5 a 6 závazného pokynu policejního prezidenta č. 75/2013 určil, že kázeňské pravomoci krajského policejního ředitele podléhají všichni příslušníci zařazení ke krajskému ředitelství policie (jehož součástí jsou i jeho územní odbory), zatímco kázeňské pravomoci ředitele územního odboru krajského policejního ředitelství podléhají všichni příslušníci tohoto útvaru. Krajský policejní ředitel tedy správně určil, že věcně a místně příslušným služebním funkcionářem k vedení kázeňského řízení se žalobcem je jak on sám, tak ředitelka ÚO Kutná Hora. Stejně tak je zjevné, že se GIBS a krajský policejní ředitel zabývali jak jednáním žalobce, tak ředitelky ÚO Kutná Hora, která měla z žalobcova jednání přímý prospěch, neboť fakticky plnil funkci jejího osobního řidiče. Podle soudu tedy krajský policejní ředitel postupoval správně, jestliže se rozhodl žalobcovo jednání projednat osobně, aniž by věc postoupil ředitelce ÚO Kutná Hora.
49. Tím nicméně nedošlo ke změně příslušnosti podle § 131 správního řádu, protože krajský policejní ředitel byl věcně a místně příslušným a jako první provedl ve věci úkony a zahájil řízení z moci úřední. Lze analogicky vycházet z § 11 odst. 2 věty první správního řádu. Právě tím tak byla určena jeho věcná příslušnost obdobně jako v případě, kdy je dána místní příslušnost více správních orgánů a jeden z nich provedl z moci úřední úkon jako první. Proto krajský policejní ředitel nemusel ředitelku ÚO Kutná Hora vylučovat pro podjatost podle § 14 správního řádu. Ostatně krajský policejní ředitel správně odkázal na závěr Poradního sboru Ministra vnitra ke správnímu řádu a ke správnímu trestání č. 166 (všechny závěry poradního sboru jsou dostupné online na www.mvcr.cz), že usnesení o vyloučení pro podjatost se vydává pouze tehdy, je-li podjatost namítána účastníkem řízení nebo oznámena oprávněnou úřední osobou. V projednávaném případě k ničemu takovému nedošlo a dikce § 14 správního řádu nepočítá s vylučováním pro podjatost z moci úřední představeným úřední osobou, neboť ten může bez dalšího na její místo určit jinou úřední osobu.
50. Nesprávnou je proto také žalobcova teze o nicotnosti prvostupňového rozhodnutí z důvodu jeho vydání krajským policejním ředitelem. Ustanovení § 77 odst. 1 věty první správního řádu ostatně stanoví, že nicotným není rozhodnutí, které vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Napadené rozhodnutí pak vydal žalovaný policejní prezident, jehož příslušnost byla dána § 190 odst. 6 větou první zákona o služebním poměru. Námitka je proto nedůvodná.

K námitce vad výroku napadeného rozhodnutí

51. Žalobce dále rozporoval, že ve výročí prvostupňového i napadeného rozhodnutí není dostatečně přesně popsán skutek, jímž byl uznán vinným, a proto nelze dostatečně posoudit materiální stránku kázeňského přestupku a ani odlišit, zda měl kázeňský přestupek spočívat v pokračujícím nebo trvajícím jednání, což má mít vliv na posouzení případného promlčení jednotlivých skutků.
52. Podle § 181 odst. 4 zákona o služebním poměru obsahuje výrok řešení otázky, která je předmětem rozhodování, ustanovení právního nebo služebního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, popřípadě též rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady řízení. V případě, že je účastníku ukládána povinnost k plnění, obsahuje rovněž lhůtu pro její splnění.

53. Podle § 186 odst. 10 zákona o služebním poměru kázeňský trest za kázeňský přestupek lze uložit nejpozději do 1 roku ode dne, kdy ke spáchání kázeňského přestupku došlo. Do běhu této lhůty se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení, soudní řízení správní nebo řízení o přestupku.
54. Zdejší soud již v rozsudku č. j. 51 Ad 21/2021-54 týkajícím se související věci (žaloby ředitelky ÚO Kutná Hora) dospěl k závěru o vadách obdobně formulovaného výroku o kázeňském přestupku. Ze závěrů tam uvedených v podstatných částech soud vychází i v projednávané věci.
55. Z judikatury NSS vyplývá, že všude tam, kde nejsou výslovně upraveny některé základní zásady a instituty, jež by měly být zohledněny v případě jakéhokoliv veřejnoprávního deliktu, je třeba použít analogii z trestního práva ve prospěch obviněného (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62). Rozšířený senát NSS se v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS, vyjádřil k požadavkům na popis sankcionovaného jednání ve výroku rozhodnutí o správním deliktu: *„Vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu proto vždy musí spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Tento závěr je přitom dovoditelný přímo z § 47 odst. 2 starého správního řádu [tj. zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) – pozn. zdejšího soudu], neboť věci, o níž je rozhodováno, je v daném případě jiný správní delikt a vymezení věci musí odpovídat jejímu charakteru. V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, rozsahu způsobeného následku, apod. Typicky takové situace mohou nastat zejména u tzv. trvajících či hromadných deliktů, deliktů spáchaných v pokračování (dílčí útoky vedené jednotným záměrem, spojené stejným či podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku, které naplňují stejnou skutkovou podstatu). Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě. Ze všech výše uvedených důvodů je třeba odmítnout úvahu, že postačí, jsou-li tyto náležitosti uvedeny v odůvodnění rozhodnutí“.* Rozšířený senát současně podotkl, že ve správním řádu jsou náležitosti výroku vymezeny obdobně.
56. Zdejší soud v této souvislosti připomíná závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 11. 2017, sp. zn. II. ÚS 1930/17, že kázeňské trestání příslušníků bezpečnostních sborů není trestním obviněním ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) a čl. 40 Listiny základních práv a svobod (č. 2/1993 Sb.) tak, jak jej definují rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 8. 6. 1976 ve věci *Engel a ostatní proti Nizozemsku*, stížnost č. 5100/71, § 82-83, nebo usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 11. 2015, č. j. 4 Afs 210/2014-57, č. 3348/2016 Sb. NSS, či ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55, č. 3339/2016 Sb. NSS. Kázeňské přestupky podle služebního zákona totiž slouží pro vyvození

pracovněprávní odpovědnosti v rámci služebního vztahu příslušníka bezpečnostního sboru se státem, nikoliv k vyvození „klasické“ trestní odpovědnosti pořadem správního nebo soudního trestání.

57. Výše citované závěry ohledně požadavků na výrok rozhodnutí o správním deliktu však rozšířený senát NSS dovodil z obecné úpravy správního řízení, nikoliv z toho, zda se na ten či onen správní delikt vztahují požadavky na rozhodování ve věci trestního obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, či nikoliv.
58. Soud zároveň dodává, že i zákon o služebním poměru v § 181 odst. 2 písm. c) vyžaduje, aby rozhodnutí vydané ve věcech služebního poměru (tedy i rozhodnutí o kázeňském přestupku) bylo dostatečně obsahově určité, a v § 181 odst. 4 vyžaduje, aby výrok obsahoval řešení otázky, která je předmětem rozhodování. Ve světle citovaného usnesení rozšířeného senátu NSS je třeba vyžadovat, aby i v případě kázeňských přestupků výrok rozhodnutí splňoval parametry popsané rozšířeným senátem NSS.
59. Rozlišování, zda se jedná o jednorázový, pokračující, trvající nebo hromadný kázeňský přestupek, je přitom nezbytné pro určení běhu promlčení doby jednoho roku podle § 186 odst. 10 zákona o služebním poměru.
60. Do roku 1993 zákon č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů neobsahoval definici pojmu pokračování v trestném činu, přičemž jeho vymezení bylo ponecháno trestněprávní teorii a judikatuře (srov. Šámal, P. § 89 [Výkladová pravidla]. In: Šámal, P., Púry, F., Rizman, S. *Trestní zákon*. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2004, s. 651, marg. č. 10). Ačkoliv zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník pokračování v trestném činu upravuje (srov. § 116), obdobnou definici trestného činu trvajícího či hromadného neobsahuje, a i v těchto případech je tak jejich obsah věcí judikatury a doktríny. Nejen úpravu v trestních zákonech, ale i v přestupkovém zákoně ohledně pokračování v trestném činu/přestupku a trvajícího trestného činu/přestupku tak můžeme považovat právě projev uvedených teoretických a judikatorních přístupů.
61. Podle § 7 přestupkového zákona se pokračováním v přestupku rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují skutkovou podstatu stejného přestupku, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení, blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku.
62. Podle § 8 přestupkového zákona je trvající přestupek takový přestupek, jehož znakem je jednání pachatele spočívající ve vyvolání a následném udržování protiprávního stavu nebo jednání pachatele spočívající v udržování protiprávního stavu, který nebyl pachatelem vyvolán.
63. Jelikož § 186 odst. 10 zákona o služebním poměru nijak neupravuje běh promlčecí lhůty v případě pokračujících, trvajících a hromadných kázeňských přestupků, připomíná soud i v tomto ohledu úpravu v přestupkovém zákoně. Podle § 31 odst. 2 písm. a) přestupkového zákona počíná promlčecí doba běžet u pokračujícího přestupku dnem následujícím po dni, kdy došlo k poslednímu dílčímu útoku. Podle § 31 odst. 2 písm. c) přestupkového zákona počíná promlčecí doba běžet u trvajícího přestupku dnem následujícím po dni, kdy došlo k odstranění protiprávního stavu.
64. Lze přitom přisvědčit žalobci, že ve výroku napadeného rozhodnutí popsané jednání nemůže být trvajícím kázeňským přestupkem. Příkladmo lze uvést, že správní soudy shledaly, že se jedná o pokračující přestupky, popřípadě jiné správní delikty, v případě provádění

jednotlivých stavebních prací v rámci celkové stavební úpravy stavby (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2009, č. j. 1 As 35/2009-69), prodeje nejakostních pohonných hmot na čerpacích stanicích (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 10. 2016, č. j. 3 As 205/2015-29) nebo vykonávání činnosti bez potřebného živnostenského oprávnění (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 2. 2015, č. j. 9 As 48/2014-28). V nynější věci totiž žalobce neudržel trvalý protiprávní stav, nýbrž se opakovaně dopouštěl jednotlivých útoků proti služební kázi ve smyslu § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru jednotlivými pochybeními při vedení dokumentace jízd služebním dopravním prostředkem v e-knize jízd a také tím, že některé jízdy nebo jejich části vykonal bez souvislosti s plněním služebním úkolů. Z napadeného i prvostupňového rozhodnutí je přitom jednoznačné, že žalovaný tyto útoky posoudil jako trvalý kázeňský přestupek. To vyplývá především z odůvodnění, ale i z výroku, v němž je skutek popsán jako souhrn protiprávního jednání žalobce v určitém období, a nikoliv jako výčet jednotlivých skutků.

65. Výrok prvostupňového (a tím i výrok napadeného) rozhodnutí neobstojí rovněž z toho důvodu, že podle něj se žalobce dopustil kázeňského přestupku z nedbalosti. Pokračování v kázeňském přestupku je však možné pouze u úmyslných kázeňských přestupků, neboť dílčí útoky musejí být vedeny jednotným záměrem (srov. obdobně Komentář k § 116. In: Draštík, A. a kol. *Trestní zákoník. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2015, dostupné v Systému ASPI); záměr při nedbalostním jednání však z povahy věci chybí.
66. Z těchto důvodů je nezbytné, aby správní rozhodnutí postihující pokračování v kázeňském přestupku jednotlivé skutky přesně definovalo, neboť v návaznosti na to pak lze posuzovat běh prekluzivní lhůty. Prvostupňové a napadené rozhodnutí tak však konstruována nejsou. Věcnému posouzení prekluze ze strany soudu brání neurčitost výroku, včetně absence konkrétních časových údajů. Již v této chvíli lze však podotknout, že ze závěru, že nejde o trvalý kázeňský přestupek, nutně plyne nesprávnost závěru správních orgánů, že počátek prekluzivní lhůty podle § 186 odst. 10 zákona o služebním poměru lze odvíjet od 4. 2. 2020, kdy podle nich došlo k ukončení protiprávního stavu. Protože nejde o trvalý kázeňský přestupek, nelze hovořit o 4. 2. 2020 jako o dni ukončení protiprávního stavu. Touto otázkou je třeba se zabývat ve vztahu ke každému dílčímu útoku (měl-li se žalobce dopustit pokračování v kázeňském přestupku) samostatně, a proto musejí být náležitě vymezeny v rozhodnutí o kázeňském přestupku.
67. Opomenutí specifikace skutku ve výroku prvostupňového a napadeného rozhodnutí soud považuje za vadu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., a tedy důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.
68. Vzhledem k tomuto závěru se soud již nezabýval dalšími žalobními námitkami (věcné posouzení promlčení kázeňského přestupku, nenaplnění materiální stránky kázeňského přestupku, přepjatý formalismus), neboť shledané vady prvostupňového a napadeného rozhodnutí jejich vypořádání brání.

Závěr a náklady řízení

69. Z výše uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé [§ 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) a odst. 3 s. ř. s.]. Vzhledem k tomu, že zjištěná vada řízení se stejnou měrou vztahuje rovněž na prvostupňové rozhodnutí, jsou naplněny důvody i pro zrušení tohoto rozhodnutí podle § 78 odst. 3 s. ř. s. Soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

70. Důkazní prostředky navržené stranami soud neprovedl, neboť dokumenty nacházející se ve správním spisu se nepovažují za důkazní prostředky a dokazování se jimi neprovádí (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117).
71. O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem účastník, který byl ve věci plně úspěšný. Žalovaný neměl ve věci úspěch, nemá proto na náhradu nákladů řízení právo. Žalobce měl ve věci úspěch, a proto mu náhrada nákladů řízení náleží. Soud tedy přiznal žalobci náhradu nákladů řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladech souvisejících se zastoupením žalobce advokátem. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za zastupování za 4 úkony právní služby (za převzetí věci a přípravu zastoupení, za sepsání žaloby, za podání repliky a za účast na jednání soudu), u nichž sazba odměny činí 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], tj. částkou 12 400 Kč. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za čtyři úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tj. 1 200 Kč, celkem tedy 13 600 Kč, vše zvýšeno o částku 2 856 Kč odpovídající 21% DPH z předchozích částek, neboť obchodní společnost, jejímž prostřednictvím vykonává zástupce žalobce advokacii (Advokátní kancelář Nespala, s.r.o., IČO: 24265853), je plátkyní DPH. Soud naopak žalobci nepřiznal náhradu cestovních výdajů a náhradu za promeškaný čas, neboť uvedená společnost zástupce žalobce má sídlo na adrese Bělehradská 643/77, Vinohrady, Praha 2, a náklady cesty substitučního zástupce z místa pracoviště (pobočky advokátní kanceláře) v Čelákovících soud nepovažuje za účelně vynaložené náklady. Dělbá práce uvnitř advokátní kanceláře a pověření toho či onoho substitučního zástupce je totiž věcí vnitřní organizace práce zástupce žalobce, jehož sídlo (sídlu jeho obchodní společnosti) se přitom nachází na území hl. města Prahy. Žalobce přitom neuvedl žádné důležité důvody, pro které bylo nezbytné substituční zastoupení advokátem – zaměstnancem uvedené společnosti vyžadující cestu z pobočky v Čelákovících. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 19 456 Kč je žalovaný povinen žalobci uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s. k rukám jeho zástupce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. března 2024

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu